

Warszawa, dnia 21 października 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 316/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4. przy udziale prokuratora Edyty Ulatowskiej- Stojak

po rozpoznaniu dnia 21 października 2022 r.

5. sprawy M. D. córki J. i M., ur. (...) w L.

6. oskarżonej o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną, obrońcę oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 16 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 37/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w miejsce orzeczonej wobec oskarżonej w punkcie 1 kary grzywny wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

b) podwyższa orzeczoną wobec oskarżonej w punkcie 2 nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego J. G. do kwoty 3.000 (trzech tysięcy) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. G. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawie i obciąża ją kosztami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 316/22	
Załącznik dołącza się w każdym	3		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 16 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 37/20.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. D.	Sytuacja majątkowa	Informacja z e - (...)	k.213
2.1.1.2.	M. D.	Uprzednia niekaralność	Karta karna	k.221
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja z e - (...)	Dokument urzędowy, niekwestionowany przez strony i		

		nie budzący żadnych wątpliwości	
2.1.1.2	Karta karna	Dokument urzędowy, niekwestionowany przez strony i nie budzący żadnych wątpliwości.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Oskarżyciel posiłkowy zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny i środka karnego w postaci nawiązki w stosunku do stopnia społecznej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>szkodliwości przestępstwa jakiego dokonała oskarżona oraz relacji do celów jakie kara i środek karny winny spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, a wynikająca z orzeczenia zbyt niskiej kary grzywny i nawiązki.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut był zasadny.</p> <p>Sąd Rejonowy dopatrył się zbyt dużej ilości okoliczności łagodzących. Nie wziął też pod uwagę wszystkich okoliczności obciążających lub nie nadał im odpowiedniego znaczenia. To z kolei miało wpływ nie tylko na wymierzoną oskarżonej karę, ale również na orzeczoną wobec niej nawiązkę.</p> <p>Rażąca niewspółmierność sprowadza się to do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą,</p>				

środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność,

zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy,

innymi słowy -
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą.

Niewspółmierność
więc zachodzi
wówczas, gdy suma
zastosowanych kar
i innych środków,
wymierzona za
przypisane
przestępstwa, nie
odzwierciedla
należyte stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów kary.
Trzeba pamiętać,
że zgodnie z art.
438 pkt 4 kpk
ta niewspółmierność
kary musi być
„rażąca”. Chodzi tu
więc przy wykazaniu
tego zarzutu nie o
każdą różnicę co do
wymiaru kary, ale
o różnicę ocen tak
zasadniczej natury,
iż karę dotychczas
wymierzoną nazwać
można byłoby -
również w
potocznym
znaczeniu tego słowa
- rażąco
niewspółmierną, to
jest niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się wręcz
zaakceptować”.

Oskarżona jest
osobą dorosłą, która
powinna panować
nad emocjami i
odpowiednio
reagować w różnego

rodzaju sytuacjach życiowych. Nawet, jeśli w jej ocenie przycięcie drzew przez pokrzywdzonego i świadka M. P. było niepotrzebne czy nieodpowiednie. Tymczasem nie dość, że używała wobec nich słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe, to jeszcze udała się do nich, trzymając w ręku długi, ciężki i zakończony spiczastym elementem pogrzebacz, którym wymachiwała i jedynie obezwładnienie jej przez pokrzywdzonego spowodowało, że nikomu nie zrobiła krzywdy. Z powyższego ewidentnie wynika, że oskarżona od samego początku zachowywała się nieprawidłowo, z sobie znanych powodów chcąc rozwiązać tę sytuację w sposób konfrontacyjny i do tego dążąc. Pokrzywdzony i świadek M. P. rozmawiali z nią normalnie, próbując uspokoić. Niestety, nie dość, że nie przynosiło to

oczekiwanego rezultatu, to jeszcze zachowanie oskarżonej eskalowało.

Ponadto ugryzienie pokrzywdzonego, którego się dopuściła nie było zwykłym, po którym ślad zniknął samoistnie po pewnym czasie, lecz wymagało skorzystania z pomocy medycznej, przyjmowania leków i przebywania na zwolnieniu lekarskim. Wynikało to stąd, że wskutek kontaktu ze śliną rana trudno i długo się goiła, pozostawiając po sobie szpecącą bliznę w widocznym miejscu, bo na przedramieniu prawej ręki. Wprawdzie nie doszło do poważniejszych obrażeń, w tym naruszenia funkcji czuciowej i ruchowej, jednak oskarżona ugryzła pokrzywdzonego z dążą siłą, w pobliżu ścięgien i nerwów, musząc mieć świadomość, jakie mogą być tego konsekwencje.

Jednocześnie pokrzywdzona nigdy nie wyraziła skruchy

i nie przeprosiła pokrzywdzonego za swoje zachowanie, którego następstwem był nie tylko ból, cierpienie i szpecąca blizna, ale również trwające przez pewien czas ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu, wydatki związane z leczeniem i utrata dochodów związana z pobytem na zwolnieniu lekarskim. Wszystko to wynikało z nieumiejętności po stronie oskarżonej normalnej rozmowy z ludźmi, których przecież znała i którzy obiektywnie nie zrobili jej nic szczególnego, jedynie przycinając drzewa wychodzące poza teren posesji na część wspólną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona oskarżonej kara jest zdecydowanie zbyt łagodna, będąc adekwatna co najwyżej do naruszenia nietykalności cielesnej, a nie spowodowania zaistniałego obrażenia. Dlatego też zmienił zaskarżony wyrok i wymierzył

oskarżonej karę 3 miesiące ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Powyższe sprawi, że oskarżona poniesie faktyczną dolegliwość i być może zrozumie naganność swojego postępowania, wyciągając wnioski na przyszłość. Jednocześnie nauczy się szacunku do czyjejś pracy. W tym tej, jaką pokrzywdzony i świadek M. P. wykonywali dla dobra mieszkańców.

Jeśli zaś chodzi o nawiązkę, to Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że z opisanych wyżej względów jej wysokość powinna być wyższa. Dlatego określił ją na kwotę 3.000 złotych. Jeżeli jej wysokość okazałaby się niewystarczająca, przykładowo z uwagi na konieczność usunięcia i poniesienia kosztów związanych z usunięciem blizny, to pokrzywdzony będzie mógł ich

<p>dochodzić na drodze cywilnej, opierając się na prawomocnym wyroku skazującym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Orzeczenie wobec oskarżonej kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, ewentualnie wymierzenie kary grzywny w większym wymiarze, a ponadto orzeczenie wobec oskarżonej nawiązki w kwocie 5000 złotych na rzecz pokrzywdzonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec zasadności zarzutu, Sąd Okręgowy dokonał stosowanej modyfikacji orzeczonych wobec oskarżonej kary i nawiązki, w miejsce kary grzywny wymierzając jej</p>		

<p>karę ograniczenia wolności, a ponadto podwyższając nawiązkę. Jednocześnie uznał, że uwzględnienie wniosku w całości byłoby nieadekwatne do okoliczności niniejszej sprawy, w tym dotychczas udokumentowanych następstw, jakie zachowanie oskarżonej spowodowało dla pokrzywdzonego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonej zarzucił:</p> <p>I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów:</p> <p>a) co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia zeznań pokrzywdzonego jako podstawy przypisania oskarżonej winy zarzucanego czynu - pomimo sprzeczności tych zeznań z zeznaniami pozostałych świadków, co wyrażało się w tym, iż pokrzywdzony twierdził, iż doszło do ugryzienia go</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

w rękę przez oskarżoną, w momencie w którym miał złapać obiema rękami za pogrzebacz trzymany przez oskarżoną i „siłować” się z nią chwilę aby wyrwać wskazany pogrzebacz, a oskarżona miała stać wówczas do niego zwrócona twarzą, pochylić się i ugryźć go w rękę, co biorąc pod uwagę miejsce ugryzienia (przedramię) oraz doznane urazy, a także to, iż ugryzienie musiało nastąpić w momencie „siłowania się” przez niego z oskarżoną, wydaje się być w praktyce niemożliwe, a przynajmniej mało prawdopodobne, w szczególności wobec zeznań pozostałych świadków, którzy zeznali, iż oskarżona prowadziła rozmowę i miała pretensje głównie do świadka M. P., nie zaś do pokrzywdzonego, a pokrzywdzony stał z boku i przysłuchiwał się rozmowie, czy też jak zeznała żona pokrzywdzonego, miał chwycić oskarżoną za rękę w momencie zamachnięcia się

przez nią
pogrzebaczem, które
to zamachnięcie nie
jest możliwe przy
trzymaniu
pogrzebacza obiema
rękami w
okolicznościach
opisywanych przez
świadka,

b) polegającą na
przyjęciu za w
pełni wiarygodne
zeznania świadków
oraz
pokrzywdzonego z
tego powodu, że
zdaniem sądu
zeznania
odpowiadają
obrażeniom –
podczas gdy
jakkolwiek zeznania
pokrzywdzonego
odpowiadają
obrażeniom to
jednakże tylko w
tym sensie w
jakim pokrzywdzony
opisuje swoje
obrażenia i nie
sposób wyprowadzić
z tego wniosku
o wiarygodności
zeczna
pokrzywdzonego w
szerszym zakresie,
a w szczególności
co do przebiegu
zdarzenia i procesu
powstania tych
obrażeń, tym
bardziej jeśli zważyć,
iż w sprawie
nie był powołany
żaden dowód z
opinii biegłego,
który mógłby
wskazać w jakich

okolicznościach doszło do ugryzienia tj. w okolicznościach opisywanych przez oskarżoną, tj. w sytuacji w której pokrzywdzony wykrcił jej ręce łapiąc ją od tyłu, czy też w okolicznościach podawanych poprzez ugryzienie będąc naprzeciwko siebie,

c) odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonej, pomimo okoliczności, iż korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym i biorąc pod uwagę przebieg zdarzenia, miejsce ugryzienia, wygląd rany oraz posturę pokrzywdzonego oraz oskarżonej, są w pełni logiczne,

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 25 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2a kk poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżona nie działała w granicach obrony koniecznej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że oskarżona w rzeczywistości odpierała bezpośredni i

	<p>bezprawny zamach osoby na dobro chronione prawem, która nie była obiektem jej pretensji, która stała z boku i żadne z okoliczności nie wskazywały, że pokrzywdzona zamierza jakiegokolwiek działania podjąć w stosunku do pokrzywdzonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty były niezasadne.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonej.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, że by mówić, że ocena dowodów dokonana jest zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest:</p> <p>1) oparcie jej na wszystkich</p>				

przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o

wiarygodności
jednych, a
niewiarygodności
innych źródeł czy
środków
dowodowych, lecz
powinien wykazać
konkretne błędy w
samym sposobie
dochodzenia do
określonych ocen,
przemawiające w
zasadniczy sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu. W
grę może wchodzić
np. pominięcie
istotnych środków
dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenie się od
oceny wewnętrznych
czy wzajemnych
sprzeczności.

Jak słusznie wskazał
Sąd Najwyższy w
wyroku z dnia 15
kwietnia 2021 r.
w sprawie o sygn.
akt III KK 78/21,
„prezentowanie
własnej - możliwej w
realiach konkretnej
sprawy - oceny
dowodów, bez
wykazania błędności
tej, której dokonał
sąd pierwszej
instancji, nie
upoważnia jeszcze
sądu odwoławczego
do zajęcia w tej
materii stanowiska
odmiennego. Sąd
odwoławczy,
zwłaszcza w sytuacji,

gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”. Sąd Okręgowy podziela także pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych

dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego bezsprzecznie wynikało, że oskarżona była bardzo zdenerwowana przycięciem drzew i wtargnęła na posesję należącą do pokrzywdzonego, od samego początku używając słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe zarówno wobec niego, jak i świadka M. P.. Wprawdzie w późniejszej rozmowie z przybyłymi na miejsce funkcjonariuszami Policji twierdziła, że zabrała ze sobą pogrzebacz dla własnego bezpieczeństwa,

jednak zdaniem Sądu Okręgowego nie miała żadnych powodów, żeby obawiać się znanych jej mężczyzn. Co więcej, ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, żeby osoby te wypowiadały wobec niej treści, jakie podały z jej ust pod ich adresem. Nie wynika też, żeby zachowywały się wobec niej w jakikolwiek konfrontacyjny sposób. To oskarżona cały czas do tego dążyła, zupełnie nie reagując na próby wyjaśnienia zaistniałej sytuacji i uspokojenia, nadal krzycząc, obrażając i gestykulując. Jednocześnie ciągle wymachiwała pogrzebaczem w pobliżu mężczyzn i wszystko wskazywało na to, że może nim w końcu kogoś uderzyć. Z tych względów pokrzywdzony słusznie ją obezwładnił, łapiąc za pogrzebacz i w końcu go odbierając. Przy czym oskarżona nie dawała za wygraną i starała się utrzymać w posiadaniu tego

przedmiotu, a ostatecznie ugryzła go w prawe przedramię, po czym się oddaliła, nie sobie nie robiąc z tego, co się stało.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił przy tym argumentację Sądu Rejonowego co do wiarygodności oskarżonego, świadka M. P. i świadka I. G.. Ich zeznania były nie tylko spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, ale również spontaniczne, wyważone i dokładne.

Wprawdzie zdarzenie miało krótki, dynamiczny i zaskakujący przebieg, czym należy tłumaczyć niewielkie i nie mające znaczenia rozbieżności w ich relacjach, jednak kategorycznie zaprzeczyli, żeby pokrzywdzony zachował się wobec oskarżonej w opisywany przez nią sposób. Z tych względów, kiedy to pokrzywdzony bronił siebie i świadka M. P. przed oskarżoną, a nie oskarżona przed nim, instytucja obrony koniecznej z art. 25 §

1 kk, ewentualnie przekroczenia jej granic z art. 25 § 2 kk, nie mogła być tu zastosowana. Jedynie na marginesie wskazać należy, że niepotrzebna jest wiedza specjalna do stwierdzenia, że obrażenia pokrzywdzonego nie mogły powstać w sposób deklarowany przez oskarżoną. Przemawia za tym przede wszystkim wygląd rany, w tym w szczególności widoczne ślady po górnych zębach, z czego można wnioskować o wzajemnym usytuowaniu osób. Z pewnością pokrzywdzony nie stał za oskarżoną, a ona nie miała jego prawnego przedramienia przed swoją głową. Wówczas ugryzienie nastąpiłoby pod zupełnie innym kątem, a co za tym idzie rana wyglądałaby zupełnie inaczej.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżona absolutnie nie musiała w ten sposób postępować. Dokonała tego świadomie i dobrowolnie, od

<p>samego początku, a więc od chwili udania się na posesję pokrzywdzonego, reagując nieadekwatnie do sytuacji. Ugryzienie, którego się dopuściła było bardzo silne i ewidentnie zmierzało do spowodowania obrażeń ciała. Nie była to zatem obrona, w dodatku konieczna, ale atak.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy w ten sposób, że Sąd uniewinni oskarżoną od zarzucanego jej czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wobec niezasadności zarzutu na uwzględnienie nie zasługiwał również związany z nim wniosek.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Oskarżona zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	<p>polegający na przyjęciu, że ugryzła pokrzywdzonego umyślnie, podczas gdy działała w obronie koniecznej, próbując uwolnić się z jego uchwytu.</p>	# niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
W związku z postawieniem przez oskarżoną w istocie zarzutów zbieżnych z zarzutami jej obrońcy aktualne pozostają rozważania z pkt 3.2.				
Wniosek				
Uniewinnienie, ewentualnie warunkowe umorzenie postępowania.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wobec niezasadności zarzutu na uwzględnienie nie zasługiwały również związane z nim wnioski. Jeśli chodzi o warunkowe umorzenie				

postępowania, to w niniejszej sprawie w żadnym wypadku nie można uznać, żeby stopień winy i społecznej szkodliwości nie był znaczny, a co za tym idzie, żeby można było w ogóle rozważać zastosowanie tej instytucji.

Oskarżona zachowała się w sposób rażąco nieadekwatny do sytuacji, ewidentnie dążąc do konfrontacji i powodując u pokrzywdzonego obrażenia, których w żaden sposób nie można uznać za nieznaczące. Wręcz przeciwnie, rana długo i trudno się goziła. Do dziś pozostała też po niej szpecąca blizna. Wymierzając wobec sprawców tego typu przestępstw nieadekwatnie łagodne kary, a tym bardziej warunkowo umarzając prowadzone przeciwko nim postępowania jedynie umacnia się w nich przekonanie, że nic się takiego nie stało. Prewencja indywidualna i generalna wymaga dużo bardziej

zdecydowanej reakcji.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
W miejscu orzeczonej oskarżonej	miejsce wobec kary	

<p>grzywny wymierzono jej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Ponadto podwyższono orzeczoną wobec oskarżonej nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego do kwoty 3.000 złotych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Z uwagi na rozważania z pkt. 3.1.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
III	Z uwagi na wynik procesu i złożony wniosek zasądzono		

	<p>od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. Jej wysokość wynikała z § 11 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>Z uwagi na wynik procesu i wymierzenie oskarżonej ostatecznie kary 3 miesięcy ograniczenia wolności, należało orzec wobec niej kwotę 60 złotych tytułem opłaty w sprawie. Jej wysokość wynikała z art. 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>	

7. PODPIS	

0.1.1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel posiłkowy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara i nawiązka		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana